

Referat af møde mellem Ankestyrelsen og netværk for voksenhandicap og netværk for socialpsykiatri d. 18. april 2017 fra kl. 9 til 11.30.

Fra Ankestyrelsen deltog; Birgitte Anne Mohrsen og Martin Lindberg Nielsen

Fra kommunerne deltog et bredt udvalg af repræsentanter fra netværket for voksen Handicap og netværket for socialpsykiatri.

Det blev aftalt, at referatet bliver sendt til tovholderne for de 2 netværksgrupper samt Annette Olsen for Region Sjælland. Tovholderne og Anette sender referatet videre. Power Pointet som Birgitte og Martin havde med, sendes ud sammen med referat.

Birgitte og Martin kommer fra socialkontor 2 i Ankestyrelsen. De har at gøre med et bredt udvalg af kommunernes klagesager med undtagelse af hjælpemidler og bilansøgninger.

Der var 16 deltagere fra de to netværksgrupper.

Referatet er lidt springende, da der var såvel en dagsorden samt et Power Point fra AST.

Referatet supplerer PP.

Referat:

AST tog udgangspunkt i, at **Kompensationsprincippet** er et bærende princip i.f.t. alle afgørelser. Det bør derfor fremgå af afgørelserne – ligesom AST, når de klagebehandler, tager udgangspunkt i princippet. Kompensationsprincippet fremgår ligeledes af Handicapkonventionen § 3.

Merudgifter til husleje

AST nævnte, at § 100 er en klassisk kompensationsparagraf. Det betyder, at fordyrelsen af en bolig kan dækkes, hvis begrundelsen for flytningen er funktionsnedsættelsen.

Juridisk hotline vil komme med en udtalelse vedr. merudgifter til husleje i eksempelvis boliger efter ABL § 105.

Det blev præciseret, at en lidelse godt kan være varig, selvom det tilbud borger får, er midlertidigt. AST lægger vægt på, at en borger fortsat har lidelsen, også selvom der ex. rehabiliteres.

For at en bolig kan benævnes botilbud, lægger AST til grund, at der skal være fælles servicearealer tilknyttet – ellers betragtes det som egen bolig. Servicearealerne skal have funktioner tilknyttet – ex terapeutisk træningslokale m.v.

For at en borger kan bo til leje, skal det være ligeværdige parter, der indgår en aftale. AST er af den opfattelse, at er borger sårbar, er det ikke ligeværdigt. Borger skal kunne forstå konsekvenser. Det er kommunen, der skal kunne godtgøre, at borger kan forstå konsekvenser, det er ikke tilstrækkeligt, at de pårørende er enige. Den manglende ligeværdighed kan ikke løses, ved at vedlægge en Allonge.

AST tilkendegav, at der ikke skal udpeges værger til alle. Så længe man er enige – dvs. at der er fordragelighed, kræves ikke en værge. Det er først, når der er en konflikt - ex. at de pårørende udtrykker uenighed.

De unge: Det er i.flg. AST fortsat uafklaret, hvorledes kommunerne kan håndtere, problemstillingen med de unge, der ikke har råd til at bo i de almene boliger.

Midlertidige botilbud – lukkedage.

Der findes ingen principafgørelser. Men, der kan ikke lukkes i §§ 107 og 108 eller i abl 105, og henvises til forældre, egen bolig (ved§107 tilbud) eller lignende. Borger har ret til sin bolig.

Der blev rejst en debat fra Næstved Kommune, idet et botilbud til borgere med sindslidelser, lukker om søndagen. Borgerne har adgang til boligerne, og borgere, der har behov for hjælp til konkrete opgaver, får det. Socialtilsyn Øst har tilkendegivet, at de ikke vil regodkende tilbuddet. AST tilkendegav, at der ikke er noget til hinder for, at et botilbud ikke har permanent døgndækning. Spørgsmålet er, om benævnelsen skal være lukkedage, eller personalefridage eller lignende.

AST slog fast, at borgere/pårørende ikke kan kræve, at det er fast kendt personale hele tiden. Vikarer m.v. kunne sagtens være dækningen på forskellige tidspunkter.

Der blev nævnt et ex. hvor 16 ud af 18 borgere tog på den årlige ferietur. De to tilbageblevne borgere kan fint dækkes ind af vikarer og løsarbejdere. Det kan der ikke klages over.

Afgørelser:

AST lagde vægt på, at kommunerne skal huske at argumenterer op i forhold til borgerens klageargumenter. AST lægger vægt på borgerens argumenter, og har kommunen ikke forholdt sig til dem, står de til troende. Det er vigtigt, at foretage en reel genvurdering, hvor borgers anmodning og argumenter behandles.

AST slog fast, at de ikke har pligt til at høre kommunen igen, men har retten og pligten til at træffe afgørelse, herunder at ændre kommunens afgørelse. AST træffer afgørelsen på det foreliggende, når de finder, at sagen er tilstrækkeligt oplyst. Se nederst fra ASTs hjemmeside vedr. en prøvelse.

Begrænset støtte:

Støtten i botilbud kan ikke være så begrænset, at borger lige så godt kan bo i egen bolig. Det blev ikke defineret yderligere.

Bliver en borger eksempelvis ved rehabilitering, operation eller lignende så velfungerende, at der ikke længere er behov for et § 108 botilbud – kan kommunen godt flytte en borger – AST gjorde klart, at DUKH vejleder forkert på deres hjemmeside. Derimod kan kommunen ikke ændre § til

107, som en midlertidig overgang til egen bolig. Derimod blev det foreslået, at man lavede en overgangs periode, hvor det blev afklaret, om der er grundlag for, at borger kan flytte i egen bolig.

Der er endnu ikke truffet en principafgørelse, der kan bruges.

Hvornår er nok nok

AST: det er aldrig nok nok.

AST lagde vægt på, at der fortsat er et **sektoransvarlighedsprincip**. DVS. at Regionerne skal betale, når det drejer sig om behandling (ikke der hvor det er kommunal behandling – socialloven). AST ser, at sygehusbehandling flyttes med borger ud i botilbuddene, ex. for borgere med sindslidelser og borgere med spiseforstyrrelser. Man kan skele i.f.t. om borger ville blive indlagt, hvis de boede i egen bolig, så er det en regional udgift.

Hvis regionen siger, at en borger skal overvåges, ex. ift. epilepsi, er det en sygehusudgift.

Helhedsvurdering:

I afgørelserne skal det fremgå, at kommunerne har foretaget en helhedsvurdering – dvs. at områder eller paragraffer, der kan være relevante, skal gennemgås og der skal træffes afgørelse. Der er krav om, at de forskellige enheder i forvaltningerne kan samarbejde til gavn for helhedsoplysningen.

Hjemvisninger sker ofte fordi, sagerne ikke er tilstrækkeligt begrundet.

BPA med arbejdsgiveransvar. Arbejdsgiveransvaret kan evt. være et firma, men det skal vurderes, om borger er i stand til at være arbejdsleder.

En BPA kan ophøre, hvis borger kognitivt bliver dårligere. Problemstillingen med, at firmaet ofte kun agerer som lønkontor blev rejst. AST pegede på, at det ofte er nemmere at bringe en BPA til ophør på arbejdslederrollen.

Det blev drøftet, hvor meget § 85 støtte kommunerne skal bevillige, før det er tilstrækkeligt bevist, at borger ikke kan agere arbejdsleder. AST fortalte, at der er ved at blive udarbejdet en principafgørelse om emnet.

Venteliste:

Hvis borger er visiteret til et § 108 tilbud, skal de have et tilbud i umiddelbart forlængelse heraf. Kommunerne kan ikke sætte dem på venteliste, ligesom der ikke kan givet et § 107 tilbud i den mellemliggende periode. Hvis borger og evt. pårørende ønsker et konkret botilbud, er det ok, at de vælger at vente på en ledig plads det pågældende sted.

§ 85:

AST: der skal være en sammenhæng mellem omfanget af den tilbudte hjælp og borgers behov.

Friplejeboliger:

En kommune gav udtryk for, at der ses en overkompensering af borger, da §§ 83 og 86 er indeholdt i taksten, også selvom borger ikke modtager ydelserne. Når der så søges, og man ikke kan komme udenom at bevillige § 85, skal det lægges til taksten.

AST tager problemstillingen med tilbage til drøftelse. AST foreslog, at kommunerne i de givne tilfælde vælger at beslutte, at tilbuddet ikke er det rette. Kommunen tilkendegav, at er borger visiteret til plejecenter, er der frit valg.

AST tilkendegav, at der ikke må indsættes en **stopknap**, så bevillingen udløber inden opfølgningen. En kommune foreslog, at man i stedet bevilligede efter §§ 79 og 99

§ 85 ledsagelse kan ikke benyttes som supplerende til en ledsageordning. Indholdet i § 85 ledsagelsen skal have et socialpædagogisk behov, der ikke kan gives efter ledsageordningen. AST nævnte ex. at en autist kan stå i kø med almindelig ledsagelse i ex. zoo, men har behov for socialpædagogisk ledsagelse for at kunne stå i kø i Bilka.

Hvis en borger selv stopper sin § 85 ydelse, skal borger også have en afgørelse herpå. Hvis borger vælger at holde pause i sine ydelser, skal borger gøres opmærksom på, at ved genoptag skal vedkommende igen målgruppe afklares.

Opfølgning på mødet efter AST.

Der var forslag om, at kommunerne, gennem netværkerne, deler afgørelser fra AST.

Fra ASTs hjemmeside:

En prøvelse: Ankestyrelsens ret og pligt til at foretage en fuld undersøgelse af en sag.

Ankestyrelsen er ikke bundet af parternes fremlæggelse. Ankestyrelsen er forpligtiget til at træffe den rigtige afgørelse. Ankestyrelsen skal ikke høre kommunen eller borgeren forinden, såfremt de mener, at de har tilstrækkelige oplysninger. Ankestyrelsen kan selvstændigt tage sagen op til ny vurdering. Ankestyrelsens afgørelse kan enten gå til borgers eller kommunens fordel, det er uvedkommende, når Ankestyrelsen træffer en afgørelse.

Fra Ankestyrelsen internetside:

"En materiel prøvelse indebærer, at vi ser på, om indholdet af kommunens afgørelse er rigtig.

En formel prøvelse indebærer, at vi ser på, om kommunen har overholdt forvaltningslovens regler, da den traf afgørelse i din sag. Vi tager for eksempel stilling til, om kommunens afgørelse er begrundet, og om du blev partshørt, før kommunen traf afgørelse, så du havde mulighed for at forholde dig til sagens faktiske oplysninger og komme med dine bemærkninger.

Hvis vi finder det nødvendigt, kan vi hjemvise din sag til kommunen. Det betyder, at kommunen skal træffe en ny afgørelse på et korrekt grundlag".

Prøvelsens omfang

Det sociale ankesystem prøver retlige spørgsmål, jf. retssikkerhedslovens § 69, der lyder:

"Det sociale nævn, beskæftigelsesankenævnet og Ankestyrelsen kan efterprøve retlige spørgsmål." Prøvelsen har det samme omfang og den samme grundighed, som den prøvelse, der foretages af domstolene og ombudsmanden.

Genstand for prøvelsen

Retlig prøvelse indebærer, at der skal ske en undersøgelse af, om der er truffet en lovlig afgørelse. En lovlig afgørelse kan som udgangspunkt ikke ophæves, omgøres eller hjemvises, selvom en anden løsning måske findes mere hensigtsmæssig. Ankemyndighederne kan dermed som udgangspunkt ikke tilsidesætte et lovligt udøvet skøn.

Vurdering af de faktiske omstændigheder. Klageinstanser skal efterprøve, om sagen er tilstrækkeligt oplyst, og om de faktiske omstændigheder, som en afgørelse bygger på, er korrekte. Når der fx er tale om vage/elastiske bestemmelser foretages endvidere en efterprøvelse af de faglige vurderinger, der i den konkrete sag ligger til grund for afgørelsen.

Jo mere indgribende, den konkrete afgørelse er i forhold til borgeren, jo mere intensivt kan Ankestyrelsen efterprøve den, det følger blandt andet af proportionalitetsprincippet. Det forhold, at afgørelsen lider af alvorlige formelle mangler, kan desuden føre til en mere intensiv prøvelse. Hvis Ankestyrelsen foretager en fuld prøvelse, behandler de sagen både materielt og formelt.